

Després de *Poso el comptaquilòmetres a zero* (2009), ara publica *Micheliada*, que alguns qualifiquen com una de les seves novel·les més ambicioses. Plantejada a l'inici com un *western*, hi fa una translació de la *Iliada*, passant per l'*Ulisses* de Joyce. Michelin és l'Aquil·les del futur i en lloc del rapte d'Helena, aquí el que origina la guerra és la deserció d'uns soldats.

—Per què s'ha inspirat en la *Iliada* per anar cap al futur?

—Jo havia començat aquesta novel·la sense tenir en compte la *Iliada* i no m'en sortia. Llavors es va publicar la traducció de mossèn Balasch de la *Iliada* a Proa, la vaig llegir i em vaig dir: "Jo m'estic trencant les banyes per una novel·la de guerra i resulta que el primer text occidental és una novel·la de guerra". I vaig trobar la manera de poder-la encarrilar. La meua idea era fer una guerra del futur, i hi encaixava perfectament.

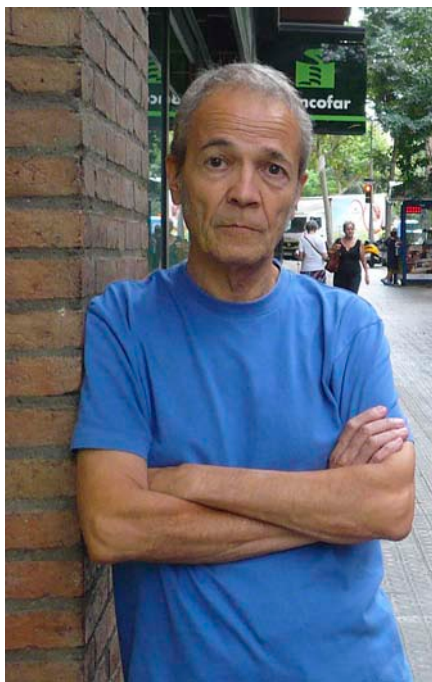
—Per què ha utilitzat diferents dialectes del català per a cada personatge?

—A la *Iliada* diu que els déus parlen el seu llenguatge. Dóna a entendre que en aquell text hi hauria d'haver més d'un llenguatge. Em vaig plantejar que si els déus han de parlar un idioma, els troians també han de parlar d'una manera diferent dels aqueus. Tota la coalició de grecs ha de parlar formes diferents. I vaig decidir jugar amb totes les varietats del català.

—Per quin motiu els noms dels personatges són marques comercials, des de Michelin fins a Ikea, Skoda, Volvo...?

—Per fer el Michelin, abans d'agafar la *Iliada*, m'havia basat en una mutació. I la forma d'aquesta mutació em va recordar el ninot de Michelin, el Bibendum. Com que l'oposició era per qüestions de petroli i motors, vaig pensar que uns fossin marques de petroleriers i d'altres, marques de cotxes europeus.

—És una novel·la que porta un missatge de crítica realista, als mitjans de comunicació...

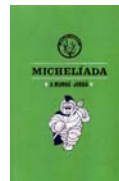

Antoni Munné-Jordà

«La ciència-ficció sempre està parlant del present; per això has d'extrafer la realitat»

Antoni Munné-Jordà (Barcelona, 1948) és un referent ineludible de la ciència-ficció en aquest país. Des d'un primer conte, el 1968, ha conreat sempre la literatura fantàstica i l'experimentalisme. Dirigeix, a més, la col·lecció dedicada al gènere a Pagès Editors.

Entrevista d'Anna Ballbona

Micheliada
ANTONI MUNNÉ-JORDÀ

Males Herbes. 2015
Novel·la, 321 pàgines

—Últimament les adaptacions que s'han fet de la *Iliada* prescindeixen dels déus. Si hi treus els déus et carregues la novel·la. La *Iliada* són els déus movent els homes com titelles. En una guerra moderna, els *deus ex machina* serien els mitjans de comunicació. A la novel·la veus què passa però també què t'expliquen.

—En una novel·la futurista ha d'exagerar les coses, no fos cas que la realitat s'hi assembla massa?

—La ciència-ficció sempre està parlant del present, perquè l'escrius des del present. Per això has d'extrafer una mica la realitat. Sempre has de fer caricatura o exageració, tot i que em baso en moltes coses que són reals. L'armament que hi faig servir són coses que existeixen ja. No es fan servir encara però potser sí que es faran servir.

—Expliqui el paper que tenen els personatges tipus de la novel·la.

—Els reporters són els déus que manipulen les coses. Uns mutants són l'arma que s'introdueix nova en aquesta guerra, que serien els equivalents d'Aquil·les i els seus guerrers. Els utilitzen tant els mitjans de comunicació com les autoritats militars fins allà on els interessa. Els personatges no són herois, al revés, tots són una colla d'arreglats que són allà sense voler-ho.

—I el fet de passar per Joyce ha estat una conseqüència natural?

—Tampoc no podia visitar Homer sense tenir en compte que Joyce ja ho havia fet. Quan escrius, et poses a la cua d'una tradició de gent. Joyce havia alterat el temps i havia fet una repassada de les tècniques d'aquell moment. Jo he utilitzat les tècniques d'aquest moment, com la crònica de guerra, el xat, el vídeo, l'àudio... La ciència-ficció és el tipus de literatura que permet més l'experimentació.